

Jak voša Žofka vyrazila do světa

Olga Bendíková

ilustrovala Zuzana Korčáková

FRAGMENT

Jak vosa Žofka vyrazila do světa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Olga Bendíková

Jak vosa Žofka vyrazila do světa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jak vosa Žofka vyrazila do světa

Olga Bendíková

ilustrovala Zuzana Korčáková

FRAGMENT

Text © Olga Bendíková, 2024
Zastoupení lit. agentura MÁM TALENT, s.r.o.
Illustrations © Zuzana Korčáková, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-253-6658-5
ISBN e-knihy 978-80-253-6668-4 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6669-1 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6663-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

První krůčky

Protahovala se a hlavou do něčeho narazila. Křup. Škvírou proniklo světlo. Pohnula nohama a s úžasem zjistila, že jich má víc. Chvilku si je prohlížela. Byly tenké. Rozhodla se vyzkoušet ty přední. Zabrala a s dalším křupnutím vykoukla ven. Spatřila dvě postavy zabrané do živého hovoru a se zájmem je pozorovala. Nevzpomínala si na nic před velkým spánkem, a přesto jí ty dvě nebyly cizí. Viděla, že mají stejný počet nohou jako ona, usoudila tedy, že vypadá stejně. Mezitím si jedna všimla prasklého víčka komůrky a zvědavých očí. Přistoupila k ní.

„Pěkně vítáme!“ zvolala. „Polez ven, už ses naspala dost.“

„Bude se jmenovat Žofie,“ pronesla druhá a něco zapsala do listin, které držela.

„Tak polez, Žofinko, pospěš si!“ Popadla ji za přední nožky a vytáhla ven. „Jsi první, ale ostatní už se také probouzejí. Postav se sem a chvíli počkej! Budete se učit společně.“

Žofinka se pomalu batolila volným prostorem a u světlé stěny se zastavila. Každým okamžikem se cítila silnější. Protahovala si všech šest nožek a zjistila, že má něco i na zádech. Koukla na ty dvě, a spatřila, že i jim cosi hladkého a průsvitného zakrývá záda. Zkusila s tím pohnout. Bylo to trochu zavlhlé, a proto těžké. Jak tím ale mávala, bylo to sušší a lehčí. Ta, která si stále něco zapisovala, se ohlédla a usmála se na ni.

„Jen cvič a protahuj se! Máš výhodu, že je tu ještě spousta místa.“

No ano, vzpomněla si, ty dvě jsou přece chůvy! Staraly se o ni, krmily ji, než na dlouho usnula. Tenkrát ale vypadala úplně jinak.

Obě něco napjatě pozorovaly. Podívala se stejným směrem a na stropě uviděla spoustu komůrek. Mnohé z nich měly popraskaná víčka a z několika vykukovaly vlhké hlavičky. Po chvíli se objevily i tenké slabé nožičky. Chůvy měly najednou plné ruce práce. První vyťahovala jedno nově probuzené stvoření za druhým, druhá oznamovala jména a hned je zapisovala. Žofinka si připadala znalá a zkušená, když se dívala, jak se právě narozené sestřičky staví na slabé nožky. Pohybovaly se nejprve vrávoravě, ale bylo vidět, že stejně jako ona rychle nabírají sílu. Znenadání byl prostor zaplněný. Na protahování už nebylo místo.

Žofinka pohlédla vzhůru. Všechny komůrky už byly prázdné. Chůvy se postavily vedle sebe.

„Milé sestry,“ ozvala se ta, která předtím vše zapisovala, „já jsem Zlatice a tohle je Růžena.“ Mávla kolem sebe, jako by je objímala, a dodala: „My všechny jsme vosy. Vosy dělnice.“

Právě vylíhnuté sestry se dívaly jedna na druhou. Prohlížely si velké oči i tenký pas. Obdivovaly žluté a černé pruhy, které se na jejich tělech elegantně střídaly. Porovnávaly své nohy a prohlížely si i to, co měly na zádech. Dosud ale nevěděly, k čemu je to dobré.

„Máme jednu královnu, maminku nás všech. Růžena, já a několik dalších dělnic jsme se narodily první. Naše matka a královna nás sama živila a vychovala. Až když jsme dorostly a začaly pracovat, mohla se věnovat svému hlavnímu úkolu. Tím je klást vajíčka, ze kterých se vyklubou naše dětičky.“

Objevily se další vosy. Strhaly přilepené zbytky kukel a někam je odnášely. Vzápětí přiběhly jiné s košíky plnými vajíček. Položily je před Růženu a zase spěchaly pryč.

„Začíná výuka,“ prohlásila Zlatice a ukázala na strop. Nad jejich hlavami teď byla spousta prázdných komůrek. Uchopila jedno vajíčko.

„Dávejte dobrý pozor, všechno vám ukážu. Tady je lepidlo. Každá si vezmete jedno vajíčko, namažete ho lepidlem a vlepíte do komůrky. Pořádně, aby nespadlo na zem. Viděly jste?“

Žákyně přikyvovaly.

„Dobře. Žofinko, jsi nejstarší, začni!“

Žofinka se nadechla a odhodlaně přistoupila ke košíku. Chtěla si vybrat nějaké pěkné vajíčko, ale všechna byla stejná. Tak jedno popadla a pečlivě ho namazala silnou vrstvou lepidla. Opatrně ho vsunula do komůrky a přitiskla ke stěně, tak, jak jim to Zlatice ukázala. Měla strach vajíčko pustit, aby nevypadlo. Proto ho ještě chvíli tiskla. Nakonec sebrala odvahu a opatrně ho pouštěla. Sláva! Vajíčko drželo, ani se nehnulo.

„Výborně!“ pochválila ji Zlatice a Růžena se na ni usmála. „Tak další,“ vyzvala Zlatice žákyně. Jedna za druhou přistupovaly ke košíku a pečlivě lepily vajíčka do komůrek. Když se všechny vystřídaly, začaly zase od začátku.

Šlo jim to dobře, protože už věděly, jak na to. Brzy byly košíky prázdné. Zlatice i Růžena je pochválily, protože jim ani jedno vajíčko nevypadlo a nezničilo se.

„Je na čase, abyste se seznámily se svým domovem,“ oznámila Zlatice. „Hnízdo se vám zpočátku bude zdát veliké. Jděte za

Růženou, já půjdu poslední. Kdyby se snad některá z vás opozdila, dohlédnu, aby se neztratila.“

Některé žákyně najednou vypadaly vyděšeně.

„No tak, nebojte se. Tady se vám nic nestane, vždyť jste doma. Já jenom nechci, abyste kvůli bloudění přišly o vyučování.“

Růžena se otočila a vyšla z místnosti. Všechny ji následovaly. Po pár krocích chodbou se zastavila, protože proti ní spěchalo několik starších sester. Zahnuły do úzké chodbičky a zmizely. Zlatice si všimla zvědavých pohledů a poučila je:

„Tahle cesta vede k bytu naší matky královny. Pamatujte si, že sem chodit nebudete, jen byste tu překážely. Královna

